

TÜRKİYE’NİN DIŞ POLİTİKASI YANLIŞ MI İDİ, YA DA NEREDE HATA YAPILDI?

Münir Aktolga
Aralık-2015

Eskiden-AK Parti’nin henüz daha “fabrika ayarlarının” bozulmadığı dönemde!- sabahleyin ilk önce Taraf’a ve Star’a bakarak güne başlardım!... Sonra, artık alışkanlık haline gelen bu tablo değişti! Çünkü, ne o eski Taraf kalmıştı ortada, ne de Star!... Taraf bir yana, onun nerelere gittiği belli zaten, ama şu anda Star’da da artık değer vererek sonuna kadar okuduğum tek bir yazar kaldı, Mensur Akgün! Hatta bir yazımda ondan, “keşke Dışişleri Bakanı olsa” diye de bahsetmişim! İşte bu Mensur Akgün’ün geçen gün gene bir yazısı yayınlandı. Aşağıda linkini veriyorum okursunuz. Türk-Rus ilişkilerinin tekrar eski haline dönmesi için “özrü de düşünmeliyiz” diyor!...

<http://haber.star.com.tr/yazar/ozru-de-dusunmeliyiz/yazi-1078687>

AK Parti’nin jakoben kalemlerinin arasında sıkışıp kalan yerini muhafaza edebilmek için asıl sorun ortaya konmadan düşünmek esas olunca, ya onun “solundan”, ya da “sağından” giderek yol almaya çalışıyorsun! O kadar jakoben kalemin arasında sayın Akgün’e de denge unsuru olarak aynı yelpaze içinde “pasifist” bir çizgi reva görüldü anlaşılır!...

Ben diyorum ki, hayır sayın Akgün, AK Parti’nin “fabrika ayarlarına” geri dönüşü sağlanmadığı sürece ne “şahinleşerek”, ne de “güvercin” rolü oynayarak Türkiye’nin problemlerini çözmek mümkün değildir. Ortada olan sadece Rusya problemi değil ki, bunun yanı sıra İsrail, Mısır, İran, Irak, hatta ABD ile ilişkilere yönelik sorunlar da var. Ayrıca, her geçen gün bunlara yenileri de ekleniyor!... Yani şu an öyle bir noktada bulunuyoruz ki, öyle bir tek Rusya’dan “özür dileyerek” falan işin içinden çıkamayız!... “Hedef küçültmekten” bahsediyor sayın Akgün, tamam ama, olay sadece bir nicelik sorunu değil ki! O “büyüyen” hedefin altında yatan ideolojiyle de yüzleşmeden bu işin altından kalkmak mümkün değildir. Ne Türkiye kalkabilir, ne de sayın Akgün!... Ama ben gene de onu okumaya devam edeceğim!...

Peki, Rus uçağının düşürülmesi olayında Türkiye “haksız” mı idi, ya da Mısır’da darbeyi eleştirirken, Suriye’de muhalefeti desteklerken, İsrail’e “One Minute” çekerken haksız mı idi, “Dünya beşten büyüktür” derken haksız mı idi? Şimdi “özür dileyerek” bunların hepsinden vaz geçme pozisyonuna mı dönmüş olacak Türkiye, doğru olan bu mudur?

EVET, TEKRAR SORALIM, TÜRKİYE’NİN DIŞ POLİTİKASI YANLIŞ MI İDİ, YA DA NEREDE HATA YAPILDI?...

Bence, Tek tek ele alındığı zaman bütün bu olayların hepsinde de haklı idi Türkiye... Rus uçağının düşürülmesini ele alalım. Daha önce defalarca ihtar edilmiş... Hem

sonra olay sadece uçağın düşürülmesi olayı da değil, Rusya resmen orada Türkmenleri ve diğer IŞİD ci olmayan Esed muhaliflerini bombalıyordu...

Mısır'da ise seçimle işbaşına gelmiş bir hükümete karşı darbe yapılmıştı ve Türkiye de buna karşı çıktı... Ne yani karşı çıkmasa mı idi?...

Suriye'de Arap Baharından etkilenerak ayağa kalkan muhalefeti desteklemenin neresi yanlıştı? Dokuz yüz kilometre sınırının olduğu bir ülkede kendi halkının üzerine ateş açan bir diktatörü mü destekleyecekti Türkiye?...

E, o zaman madem ki bütün bu olaylar karşısında Türkiye'nin duruşu doğru idi, hata nerede o zaman, ne oldu da Dimyad'a pirince giderken evdeki bulgurdan da olma noktasına" geldik, demir attık!... "Sıfır sorun", "değerli yalnızlık" falan derken nasıl oldu da sap gibi ortada kalıverdik!...

AK Parti başlangıçta bir tür "tarihsel uzlaşma" koalisyonu idi...

Bütün bu sorulara aslında "biz nerede hata yaptık"tan başlayarak cevap aramak lazım. Çünkü, AK Parti iktidarları döneminde Türkiye'nin öyle tek bir dış politikası olmamıştır!... Olmamıştır, çünkü "kendileri de bunun farkında olmadılar ama, başlangıçta AK Parti fiilen bir tür "Tarihsel uzlaşma" koalisyonu olarak ortaya çıkmıştı!... Bugün, aradan on üç yıl geçtikten sonra, "fabrika ayarlarına" dönmek olarak anlamaya çalıştıkları o başlangıç değerlerinin özü burada yatıyor...

İç dinamikler açısından, arkasına halkın desteğini de alan AK Parti'nin temsil ettiği Anadolu burjuvazisi, eskinin Devletçi büyük burjuvalarının da -en azından sessiz kalarak- desteklediği burjuva anlamda "tarihsel bir uzlaşmayı", devrimci bir koalisyonu temsil ediyordu... AK Parti'nin başı çektiği -küresel süreçlerle bütünleşmeye yönelik- "Yeni Türkiye" yürüyüşü, eskinin içe kapalı Devletçi-tekelci düzeninde bunalan Anadolu burjuvaları için bir tür hayatta kalma öpücüğü rolünü oynarken, Özal'la birlikte dışarıya açılarak küreselleşen dünyada kendi varoluş koşullarını daha iyi gerçekleştirebileceklerini gören Devletçi büyük burjuvalar için de çekiciydi. İşte, o dönemde burjuvazinin birliğini sağlayan dinamikler bunlar olmuştu. Bu dinamikleri arkasına alan AK Parti iktidarı, içerdeki Osmanlı artığı Devletçi-tekelci düzenden bunalan başta işçi sınıfı olmak üzere bütün çalışanlar için de umut kaynağı olarak onları da peşine takınca "Yeni Türkiye" yolunda büyük bir "tarihsel uzlaşmayı" hayata geçirme yoluna girdi...

Dış dinamik olarak küresel demokratik devrim rüzgarını da arkasına alarak yola çıkan bu AK Parti koalisyonu kısa zamanda Türkiye'ye neredeyse çağ atlattı! Düşünebiliyor musunuz, Cumhuriyet'in kuruluşundan AK Parti'nin iktidara gelmesine kadar Türkiye'ye giren küresel sermaye miktarı 20 milyar dolar kadarken, AK Parti iktidarıyla birlikte bu rakam ortalama olarak her yıl ülkeye giren küresel sermayeye denk düştü... Türkiye, AK Parti iktidarı altında on yılda üçe katlandı...

Ama sonra bu koalisyon, bu "Tarihsel uzlaşma" platformu bozuldu. Çünkü zamanla, AK Parti'nin içinde Anadolu burjuvazisinin bir kanadını temsil eden jakoben bir uç ortaya çıkmaya başladı. Bunlar, "madem ki bu işin önderliğini biz yapıyoruz, eski satatükoyu deviren biz olduk, o halde bu işin kaymağını da büyük burjuvalar değil biz yemeliyiz, eski Devletçi düzenin

destekçileri olan büyük burjuvalar hele şöyle biraz geri dursunlar” diyerekten bindikleri “tarihsel uzlaşma” dalını kesmeye başladılar.

Bütün bunları, bu sürecin adım adım nasıl geliştiğini son üç yıldır yazıp duruyorum. 10 Ağustos Seçimine kadarki süreçte, AK Parti içindeki dengede gittikçe jakobenler ağır basıyor durumda olsalar da, Erdoğan ağırlığını tam olarak bu tarafa koyana kadar mevcut durum bir ölçüde devam edegeldi. Ama ne zaman ki Erdoğan da jakobenlerin tarafına geçti (en azında 10 Ağustos’a kadar görünüş böyle değildi), işte o andan itibaren bütün dengelerin değiştiğini görüyoruz. Bu andan itibaren AK Parti koalisyonu, bu koalisyona hayat kazandıran yüzü “Yeni Türkiye’ye” yönelik “Tarihsel uzlaşma” anlayışı iyice bozuldu. Süreç, “Türk tipi başkanlık” adı altında burjuvazinin içindeki bir kanadın hakimiyetini gerçekleştirmeye yönelik bambaşka bir nitelik kazandı!... <http://www.aktolga.de/a88.pdf>

BU İLK „FABRİKA AYARLARI“ DÖNEMİNDE TÜRKİYE’NİN DIŞ POLİTİKASI:

O dönemde dış politika tek bir cümleyle şöyle özetleniyordu: „Türkiye bütün Ortadoğu ülkeleri için örnek ülke haline gelmiştir“ ...

Ama bu, Türkiye’nin dayatması sonucunda ortaya çıkan siyasi bir sonuç falan değildi!... Batı’lı ülkelerin de içinde olduğu birçok ülkenin gelişmelere-21.Yüzyıl paradigmasına ilişkin objektif kriterlere bakarak vardığı bir sonuçtu. Bunda şüphesiz, Türkiye’nin insanların vicdanına, adalet duygusuna hitab etmesinden kaynaklanan, „yumuşak güç“ denilen yeni tipten bir gücü temsil etmesinin de büyük payı vardı. Öyle ki, ele geçirdiği bu “yumuşak güç” sayesinde Türkiye bu dönemde hiç kimsenin iç işlerine karışmadan adeta 21.Yüzyıl siyasetinin sesi haline gelmişti... Düşünsenize, bir Obama bile daha seçilir seçilmez ilk dış gezisini Türkiye’ye yaparak, parlamentoda Türkiye’yi bütün Ortadoğu için **model ülke** ilan eden tarihi bir konuşma yapıyordu. İşte o „One Minute“ler, o „Dünya beşten büyüktür“ler, o Mısır’da darbeye „darbe” diyebilmeler, Libya’da „dışardan müdahaleye karşıyız“ diyerek Libya’ya karşı oluşturulan koalisyona karşı direnmeler, keza Suriye’de, 15 milyar doları bulan ticari ilişkilerine rağmen Esed’e „kendi halkına kurşun sıkma, reform yap“ diyerek karşı durabilmeler hep bu dönemin ürünü oldu... Öyle ki, bu dönemde Erdoğan adı bile Ortadoğu’da adeta bir bayrak gibi idi. Onun Mısır’da Tahrir meydanında toplanan kalabalığa canlı hitabını düşünün, müthiş birşeydi bu!...

Peki, Türkiye Ortadoğu ülkeleri için neden bir model ülke idi?...

Daha önce bunu şöyle açıklamışız: Biliyorsunuz, Arap Baharına sahne olan bütün o Arap ülkeleri hep Osmanlı’ya dahildiler... Bu nedenle, bunların tarihsel gelişme süreçleri arasında da büyük benzerlikler vardır. Batılılaşma ve kültür ihtilali süreçleri hep aynı diyalektiğe tabi olmuştur... Hepsinde de, eski Devletçi yapıya bağlı olarak yukardan aşağıya doğru gelişen ve ona-bu eski Devletçi yapıya- eklemlenen Devletçi bir kapitalizm vardır... Ve de tabi, bu ülkelerin hepsinde, bütün bu süreçlerin diyalektik anlamda inkarı olarak-İslami bir şemsiye altında da olsa-aşağıdan yukarıya doğru gelişen burjuva anlamda demokratik devrimci bir halk hareketi vardır... Bunlar hep ortak olan yanlar...

Aslında benzerlik bu kadarla da kalmaz, buralarda, “yeni” ile “eski” arasındaki sınıf mücadelelerine ek olarak bir de bununla içiçe geçen kültürel mücadeleler vardır... Bir yanda, statükoyu temsil eden Devlet sınıfı ve ona eklemlenen Devletçi burjuvaziyle birlikte Oryantalizmin “Batılılaşma” potasında yeniden

şekillenmiş antika Devletçi bir kültür, diğer yanda ise, buna karşı aşağıdan yukarıya doğru reaksiyoner-dinsel-geleneksel bir çerçeve içinde oluşan-ama paradoksal bir şekilde yeniyi de kendi içinde barındırarak gelişen burjuva anlamda demokratik bir halk devriminin kültürel kodları...

Mücadele böyle-bu iki cephe arasında başlar ve devam eder hep..Türkiye’de de, Tunus’da da, Mısır’da da, Suriye’de de olan budur-buydu aslında...

Sonra, Türkiye’de AK Parti devrimiyle, Arap ülkelerinde de "Arap Baharı’yla" birlikte o eski statüko devrilince bir yol ayrımına gelinir ve iki yol çıkar ortaya...

Birinci yol için tipik örnek Mısır’da Mursi’nin liderliğini yaptığı hareketin izlediği yol oldu...

Burada, başlangıçta varolan ve statükonun devrilmesinde baş rolü oynayan o “tarihsel uzlaşma” zemini kısa bir süre içinde, daha ayaklarını yere basmadan ortadan kaldırıldı. Devrimin jakobenlerini temsil eden İslamcı kanat unsurları, her ne kadar bir seçimle zaferlerini taçlandırmış olsalar da, devrimi mümkün kılan o “tarihsel uzlaşma” sürecinin henüz daha kalıcı bir şekilde demokratik parlamenter bir platforma oturmadığını, yaşananın özünde halâ bir geçiş dönemi süreci olduğunu dikkate almadan-bütün demokrasi güçlerinin oy birliğiyle oluşan demokratik anayasal bir platform ortaya çıkmadan- her şeyi tek başlarına belirlemeye çalışarak yola devam etmek istediler... Sonuç ortada!...(Dikkat, buradaki "demokrasi güçleri" kavramı, farklı görüşlere sahip oldukları halde başlangıçta Devlet sınıfına ve darbeciliğe karşı olan herkesi kapsıyordu...)

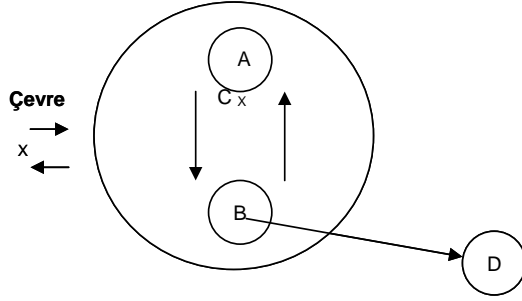
İkinci yol ise, Tunus’da Gannuşi’nin önderliğini yaptığı "uzlaşmacı" yol oldu... Çok ilginçtir ki, nedense(!) Tunus devriminin içinde bulunduğu süreç Türkiye’de pek ilgi görmedi, hatta basında bile pek fazla ele alınmadı!! Çünkü, buradaki kilit kavram artık bizde yavaş yavaş rafa kaldırılmaya çalışılan o "uzlaşma"-“tarihsel uzlaşma” kavramıydı!... Kimle, neyle uzlaşmıştı acaba Gannuşi ve onun-yani Tunus’un devrimci güçleri?... Eski statükoyla uzlaşmadığı açıktı!... Sanıyorum, uzlaşmanın çerçevesini demokratik parlamenter sistem ve herkesin katıldığı bir süreçle hazırlanan-böyle bir sistemi temel alan-yeni bir anayasa oluşturdu. Aslında olay bu kadar basit! Ve sonunda başardılar da...

Türkiye’deki süreç de özünde aynıydı... Türkiye’de yaşanan da zamana yayılarak gelişen bir burjuva-halk devrimi süreciydi... Ve, 12 Eylül 2010 Referandumuyla birlikte devrimin birinci aşaması-yani statükonun alaşağı edilmesi- bizde de tamamlanmış oluyordu. Ama nedense Türkiye bir türlü “ikinci aşamaya”, yani kazanımları konsolide ederek yeniyi inşa aşamasına geçemedi! Civciv kabuktan çıkmaya başlamıştı ve bu çıkışıyla birlikte de herkese yol göstericilik yapıyordu; ama daha sonra bir türlü kendi yolunda gitmeyi beceremedi; çünkü, devrimin jakoben ruhu öylesine kabarmıştı ki, „ulan biz ne imişiz“ havasıyla kabuk kırıcılığa devam etmek daha çekici geldi!... <http://www.aktolga.de/a50.pdf>

Bütün bu söylenenleri daha önceki bir çalışmada aşağıdaki şekilde biraraya getirmeye çalışmıştık. Burada mevcut yapı-toplum bir A-B sistemi olarak ele alınıyor. A, sistemin dominant kutbu, B de motor gücü. Sınıflı bir toplumda bu tabii „egemen sınıf“ ve altta güreşen „çalışanlar“ olarak ortaya çıkıyor...

EVRENSEL OLUŞUM DİYALEKTİĞİNİN RESMİDİR!...

HER DURUMDA, “YENİ” DAİMA ESKİNİN İÇİNDE OLUŞUR, GELİŞİR!...

Her AB sistemi çevreyle etkileşerek var olurken aynı zamanda kendi içinde-sistemin ana rahminde kendi diyalektik inkarını da üretir. Bu da şekilde D olarak gösteriliyor...

“Bu evrende varolan her şey bir sistemdir. Bu, şekilde, merkezi varlığı C ile gösterilen Bir AB sistemi olarak ifade ediliyor... Buradaki A ve B, sistemin iki temel varoluş unsurunu temsil eden rasgele semboller olup, bunlar, birbirlerini yaratırken yaratılan-varolan- izafi maddi gerçeklikleri temsil ediyorlar... A, dışardan gelen informasyonlara göre sistemin neyi-nasıl yapması gerektiğine dair eylem-üretim modelini yapan “yönetici” unsur iken, B de, A’nın yaptığı bu üretim modelini hayata geçiren sistemin motor unsuru olarak varoluşuyor, biliniyor.

“Zıtların birliği ve mücadelesi” A ile B arasındaki ilişkiyi karakterize eden bir ifade değildir. O, bir bütün olarak AB sistemiyle sistemin ana rahminde gelişen çocuk (D) -sistemin diyalektik inkarı- arasındaki ilişkiyi ifade eder... Bir örnek vermek gerekirse, eğer AB sistemi feodaller ve serflerden oluşan feodal üretim ilişkilerinin belirlediği feodal bir sistemse, D’ de bu sistemin ana rahminde onun diyalektik inkarı olarak gelişen kapitalist toplum bebeğine işaret eder...

Şimdi, böyle bir yapıda „değişim“ denilen olayın iki boyutu vardır. Birincisi, varolan sistemin kendi içindeki değişim anlamına geliyor. Yani, B’nin A’yı alaşağı ederek iktidarı ele geçirmesi olayı. Bu durumda sistemde bir nitelik değişimi falan olmuyor. Olan sadece bir „altüstlük“!... Nitelik değişimi olayı ise, eskinin içinde-onun ana rahminde- gelişen „yeni“nin (şekilde D) tıpkı bir yumurtanın içinden civcivin çıkmasına, ya da ana rahminde gelişen bir çocuğun doğumuna benziyor...

AK Parti’nin “fabrika ayarları” meselesi!...

İşte AK Parti de, iktidara geldiği o başlangıç döneminde, kendisi bile farkında olmadan “eskinin içinden yeni bir toplumsal DNA ile” (buna daha sonra “fabrika ayarları” dendi!) çıkıp geliyordu. O dönemde uygulanan politikalar falan hep bu “yeni” yi temsile yönelik “fabrika ayarlarıyla” ilgiliydi...

Ama sonra çocuk biraz büyüyüpte ERGENLİK ÇAĞINA girmeye başlayınca işler değişmeye başladı.

Öyle oldu ki, kimlik oluşturma sürecinde, eskinin içinde karşıt kutupta gelişen reaksiyoner-geleneksel İslamcı kimlikle, ergenlik dönemine özgü kendi nefsinin olduğundan farklı görme ruh hali (Devleti-iktidarı ele geçirmiş olmanın verdiği “ben ne imişim de farkında değilmişim” anlayışı) birleşince “yeniye” ilişkin perspektif ve değerler de (yeniye ilişkin toplumsal DNA’lar da) yavaş yavaş terkedilmeye-kaybolmaya başladılar...

Bunda tabii, tarihsel gelişim süreci içinde yaşanan ve henüz daha kendi içinde hesaplaşılarak anlaşılammış olan- travmatik olayların da rolü büyük oldu... İçine girilen hareketli süreç (ele geçirilen Devleti ve sistemi yönetebilme, önüne çıkan acil sorunları çözebilme zorunluluğu) ergenlik döneminin kimlik oluşturma mekanizmasıyla içiçe geçince, yeni doğan ve kendini arayan toplumsal bebek, bir anda, işin içinden çıkamamanın verdiği psikolojiyle kendini eski sistemin içinde anne rolünü oynayan o eski İslamcı-reaksiyoner duruşun koruyucu kanatları arasında buluverdi; öyle ki, aynı anda ele

geçirdiğini-fethettiğini sandığı Devlet tarafından fethedildiğini bile anlayamadı!!...

Nasıl anlasındı ki, ne de olsa “Tanrının yeryüzündeki gölgesi durumunda olan” eski Devleti onlar alaşağı etmişlerdi. Böylesine kutsal bir işi ancak “göklerden gelen bir karar” uyarınca kutsal-Tanrısal bir güce sahip olan biri başarabilirdi. İşte, “Lider”, “Reis” falan derken işin bir “Mehdi” yaratma noktasına gelişi böyle oldu!... Müthiş birşeydi bu! Tanrısal bir zırha bürünmek, kısa zamanda, kimlik arayışı içinde olan “yeni”ye ait güçler için de cazip hale gelince bu ruh hali bir anda ideolojik bir virüs gibi hızla zihinleri işgal etmeye başladı...

Yeni “devrimci” kimlik!!...

İşte o “fabrika ayarlarının” (“yeni Türkiye’ye ilişkin toplumsal DNA’ların) yerini eskinin içinde oluşan reaksiyoner-İslamcı ideolojik bir kimliğin alışı böyle oldu. Devrim mi idi söz konusu olan, çok basitti, aynen “solcuların” anladığı gibi eskinin içindeki ezilenlerin-“Siyah Türklerin”- başkaldırarak iktidarı ele geçirmelerinden başka birşey değildi bu!!... AK Parti kısa bir süre içinde böyle bir “devrimci” kimliği benimsedi... Aslında bunun ana rahminden çıkan çocuğun tekrar eskinin o Devletçi duvarlarının içine hapsolmesinden başka bir anlamı yoktu tabi, ama ne yapacaksın, demek ki iç ve dış dinamiklerin gelişme seviyesi henüz daha bu kadarına müsaade ediyordu!...

İşte, dış politikadaki değişim olayı da bütün bu süreçlere paralel olarak ortaya çıktı...

Madem ki arkamızda “göklerden gelen ilahi bir karar” vardı, yani Tanrısal bir iradeydi söz konusu olan, o halde bunun önünde kim durabilirdi!... Amerika’yımiş, Avrupa Birliği’yemiş-Batı’yımiş bunlar ne idi ki, hepsi kendini “üst akıl” sanan, “püf” desen yıkılacak kağıttan kaplandı bunların!! “Ya Allah” dedin mi duramazlardı karşında!...

Aşağıdan yukarıya gelişen devrimci dinamik yavaş yavaş yerini yeni tipten sübjektif idealist bir devrim anlayışına bırakıyordu... Kısa zamanda bu ruh haline uygun bir ideoloji yaratma işi de başarılmış, “Stratejik Derinliğimiz” yeniden keşfedilerek tarihten gelen “Stratejik Zihniyetimizi” günümüz koşullarında ideolojik bir silah olarak kullanma anlayışı bir anda son derece cazip hale gelmeye başlamıştı!... Artık o “yumuşak güç”, insanların vicdanına hitab etme anlayışı falan yetmiyordu. Bütün bunların güçlü bir ulus devletin elinde ideolojik bir silah-güç haline getirilmesi de lazımdı...

İşte, “yanlışlar” zinciri böyle ortaya çıktı. “Dünya beşten büyüktür” diyen Türkiye, şimdi artık “madem ki öyle, o halde “EN BÜYÜK BENİM” demeye başlıyordu!!... Kendi objektif gücünü falan bir yana bırakarak o “Tanrısal güce” güvenerek herkese meydan okuma süreci böyle gelişti...

Mısır da darbe mi olmuştu, bu yeni ruh haline göre öyle darbeye karşı çıkmak falan yeterli değildi artık, onun alaşağı edilmesi için harekete geçmek de gerekiyordu!... Suriye’de Esed kendi halkına ateş açmış, muhalefet de buna karşı silahlı mücadeleye mi soyunmuştu, öyle “sakın ha, siz de silaha sarılmayın” falan demenin bir anlamı kalmamıştı artık; hiç tereddüt etmeden onları desteklemek lazımdı!... Halbuki eskiden olsa böyle yapmazdı Türkiye. Derdi ki, “bakın ben sizi destekliyorum, ama sakın ha siz de silaha falan başvurmayın! Bu yola girerseniz beni arkanızda bulamazsınız”!... Kendi

ülkesinde tek bir kişinin bile kanını dökmeden tereyağından kıl çeker gibi başardığı işi örnek göstererek, devrimin öyle silahla falan değil, ancak varolan sistemin içinde gelişip güçlenen yeniye ait güçler tarafından başarılacağına inanarak ısrarcı olamadı... Esed gidince onun yerine kimin geleceğini, ya da onun yerine gelecek olanların yeni bir toplumu inşa kapasitesine sahip olup olmadıklarını hiç düşünmedi... Bütün bunların yerine, her Cuma namaz çıkışı yürüyüş yaparak zalimin üstüne yürüyen muhalefet güçlerini Allah'ın-ve de "liderin"- yalnız bırakmayacağı düşünülüyordu artık!...

Libya'da dışardan yapılan müdahaleye karşı çıkan AK Parti ve Türkiye şimdi artık jakoben-devrimci bir duruşa sahipti. Hem sonra, buralar-"bütün o Ortadoğu ülkeleri eski Osmanlı'nın mülkü değil miydi", "1. Dünya Savaşı o emperyalist Batı'lı güçler tarafından ekstra bizi parçalamak için çıkarılmamış mıydı"? "Şimdi görev, o "üst akıl" oyununu bozmak, parçaları tekrar ana gövdeyle birleştirebilmek için ikinci bir kurtuluş savaşı vermektir"!... Ve bu hızla, "herşeyin müsebbibi "üst akıl" denilen, bütün kötülüklerin nedeni sayılan Batı'ya karşı ideolojik bir saldırı kampanyası başlatıldı... "Şanghay Beşlisine dahil olma" iştahı, Çin'den füze siparişi falan hep bu sürecin ürünüdür... Öyle Batı ittifakı falan takmıyordu artık Türkiye, almış başını gidiyordu... "Haklıydık" ve de önümüzde bize yol gösteren "liderimiz" arkamızda da nasıl olsa Allah vardı!...

İÇ VE DIŞ DİNAMİKLERİN KARŞILIKLI ETKİLEŞİMİ ÜZERİNE...

Aşağıdaki anekdotu daha önce bir kere daha kullandım galiba, ama, konuyla ilişkisi açısından burada gene anlatıyorum:

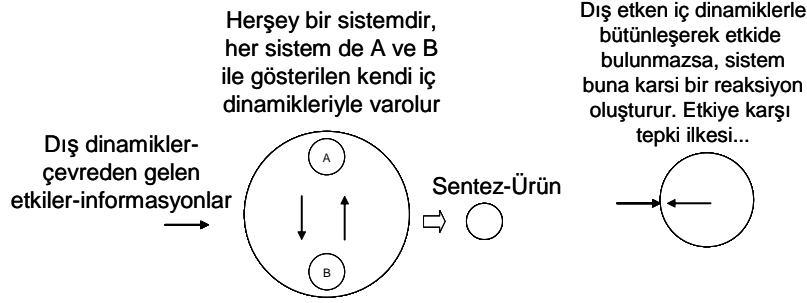
Adamın biri pencereden balkondaki kuş yuvasında yumurtadan çıkmaya çalışan yavruyu seyrediyormuş. Önce yumurtanın kabukları çatlamış, sonra da kırılan kabukların arasından yavru kuşun gagasının ucu görünmüş. Derken, kabuk biraz daha parçalanınca da kafa çıkmış ortaya. Yavru kuş çırpındıkça kabuk biraz daha parçalanıyor, yavru, artık kendisi için bir hapisane haline gelen o kabuklardan biraz daha kurtuluyormuş. Ama bir noktaya gelince süreç duruvermiş sanki! Yavru kuşun kanatları yumurtanın kabuklarına takılmış kalmış! Zavallı kuş ne kadar çırpınsa da boşuna, bir türlü kanadını kurtaramıyormuş o kabuklardan!..Bir süre sonra, olayı penceresinden seyretmekte olan adam dayanamamış artık. "Sürecin yavru açısından tehlikeli bir boyut almaya başladığını" düşünmüş. Ve gitmiş balkona, eliyle takılan o kabukları temizleyerek yavru kuşu "kurtarmış"!... Aradan epey zaman geçmiş...Yavru kuşu kurtaran adam her gün gene penceresinden yuvayı gözleyerek onun gelişmesini izliyormuş... Derken kuş büyümüş, tüylenmiş-kanatlanmış... Artık yakında uçar gider diye düşünüyormuş adam... Ama kuş bir türlü uçup gitmiyormuş. Adam huylanmış, biraz daha beklemiş! Kuş gene uçmuyor! Sonra, birgün gene yuvayı gözlerken bakmış annesi onu yuvadan aşağıya doğru itiyor. Adam şaşırılmış! Düştü düşecek derken kuş yuvadan aşağıya düşüvermiş!... Hemen koşmuş bizim "kurtarıcı" aşağıya ve yerden almış zavallı kuşu... Kuş ölmüş tabi o kadar yüksekten düşünce! Neden diye düşünmüş adam! Neden uçamadı da yere çakıldı zavallı kuş! Annesi onu-yavru kuşu neden yuvadan atmıştı acaba? O kadar gelişmiş bir görünüme sahip olduğu halde zavallı yavru neden uçamamıştı da yere çakılarak ölmüştü?

Sonra, bütün olup bitenleri yeniden getirmiş gözünün önüne... Zavallı kuşu yumurtadan çıkarken kabuklardan nasıl kurtardığını hatırlamış! Derken, tam bu

noktada birden irkılmış ve bütün olup bitenler gözünün önünde canlanıvermiş! Yavru kuşun yumurtadan çıkarken yaptığı o çaba onun içinde bulunduğu gelişme sürecinin bir parçasıymış meğer!... O, “kurtarıcı” olarak kabukları kırıp kuşu kurtardığını sanırken, bilmeden onun içinde bulunduğu gelişme sürecinin önüne geçiyor, hızlandıracağı derken onu-süreci engelliyormuş! O an için kabukları kırarak kuşu kurtardığını sanırken, meğer o farkında olmadan daha sonra onun uçamamasının da nedeni oluyormuş!...

İşte, Mısır ve Suriye devrimleri karşısında Türkiye'nin tutumu da yukardaki iyi niyetli o adamın davranışına benziyordu!... Halbuki Türkiye bir süre önce Libya olayları karşısında tam tersi bir politika izlemiş, ülkelerin iç işlerine karışmanın doğru olmadığını söyleyegelmişti... Tabi o zaman Batılı dostları ve de onların içerdeki uzantısı olan “liberaller” de onu eleştirmişlerdi!! Hatta işi, AK Parti'yi ve Erdoğan'ı korkaklıkla suçlamaya kadar da götürüyorlardı. İşte, bütün bu suçlamaların da etkisiyle, AK Parti kurmayları, “devrim kaçıyor”, “daha önce Osmanlı'yı parçalayarak buraları elimizden alan emperyalistler, bu kez de devrime-Arap Baharı'na sahip çıkarak malı götürecekler” diye düşünerek Libya konusundaki doğru tutumu Suriye konusunda izleyemediler...

SİSTEM BİLİMİ AÇISINDAN İÇ VE DIŞ DİNAMİKLER...

Toplumu gene bir sistem-bir bilgi işlem sistemi olarak ele alarak, iç ve dış dinamiklerin etkisi altında onun kendi kendini nasıl ürettiğini-geliştirdiğini görmeye çalışıyoruz:

Yukardaki şekle dikkat edin: Kendi iç dinamikleriyle bir A-B sistemi olarak ifade ettiğimiz herhangi bir nesnenin (bu, herşey olabilir, bir toplum, bir insan, içinden o yavru kuşun çıktığı bir yumurta vb..) çevreyle etkileşim içinde kendi kendini nasıl ürettiğini-varolduğunu- (ve de tabi, kendini inkâr ederek diyalektik anlamda nasıl yok olduğunu) gösteriyor bu grafik... Çevreden gelen etki-informasyon sistemin içine alındığı zaman, bu, bir hammadde olarak sistemin içindeki bilgiyle (bu bilgi-sistemin “bilgi temeli”-sistemin içinde, A ve B arasındaki ilişkilerle kayıt altında tutulmaktadır) değerlendirilerek işlenince, o an hem bir ürün elde edilmiş olur, ama hem de, buna bağlı olarak, sistem kendi varlığını-nefsini üreterek kendi inkârını yaratır... Bu süreci basamaklara ayırarak ifade edecek olursak da, her basamakta üretilen ürünün, aynı zamanda, sistemin kendi içinde gelişmekte olan yeninin inşası sürecine konulan bir tuğla olduğunu da söyleyebiliriz...

Dikkat edin! Burada, “dışardan-çevreden gelen bilgi-informasyonun”-yani dış dinamiğin sistem üzerine etkisi- sadece, sistemin içinde değerlendirilerek işlenilmesi gereken bir hammadde o kadar. Yani dış dinamik hiçbir zaman

iç dinamiğin yerini alamaz! Öyle, hazırlop yaşam-dış unsur aracılığıyla kendi kendini üretme-varolma- diye birşey yoktur!

Eğer dış dinamik iç dinamiğe galebe çalarsa, yani dışardan gelen etki tek başına sistemi yönlendirmeye başlarsa (şekilde sağ tarafta gösteriliyor), o zaman bu başka birşey olur! Bu durumda sistem, bir yandan ona karşı koyarken, diğer yandan da dış dinamiğin etkisiyle sürüklenmeye başlar. Eğer sistem, yaratılan reaksiyonla dış etkene karşı bir denge kuramazsa da, bu durum sistemi parçalanmaya-fiziki olarak yok olmaya kadar götürebilir...